

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.I.21.088/2019/4. szám

A tanács tagjai: . Orosz Árpád a tanács elnöke
. Pap Eszter előadó bíró
. Kiss Gábor bíró

A felperesek I. rendű
 II. rendű

A felperesek képviselője: Dr. Lengyel Andrea ügyvéd I-II. rendű képviseletében

Az alperes

Az alperes képviselője: Dr. Boros Gyöngyi jogtanácsos

A per tárgya: Ingatlan birtokba adása és használati jog törlése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek: I-II. rendű felperesek

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma: Kaposvári Törvényszék
1.Pf.20.071/2019/4.

Az elsőfokú bíróság és a határozat száma: Siófoki Járásbíróság
5.P.20.644/2016/3.

Rendelkező rész

A Kúria a Kaposvári Törvényszék 1.Pf.20.071/2019/4. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.
Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A Megyei Vagyonátadó Bizottság az 1992. november 24. napján kelt számú határozatával a Megyei Önkormányzat tulajdonában álló 1. helyrajzi számú ingatlanra a Hivatal és a Megyei Területi Államháztartási és Közigazgatási Információs Szolgálat (TÁKISZ) javára - egymás között egyenlő arányban - ingyenes használati jogot alapított az egyes állami tulajdonban lévő vagyontárgyak

önkormányzatok tulajdonába adásáról szóló 1991. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Övt.) 40. § (6) és (7) bekezdésében foglaltak alapján. A határozat indokolása szerint az üdülők tekintetében a Vagyonátadó Bizottság a Hivatal részére továbbképzés, másrészt - a további jogosultak, közöttük a Megyei TÁKISZ vonatkozásában is - a dolgozói létszámhoz viszonyított elhelyezési, üdülési feltételeket kívánta biztosítani. Tárca nélküli miniszter számú határozatával a Vagyonátadó Bizottság határozata ellen előterjesztett fellebbezést elutasította és az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A jogosultak használati joga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

- [2] A Hivatal 1994. október 26-án a használat jogáról a Megyei TÁKISZ javára lemondott.
- [3] A II. rendű felperes 2008. június 27-én megvásárolta az ingatlant a Megyei Önkormányzattól. Az adásvételi szerződésben az eladó tájékoztatta a vevőt az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett használat jogáról és a Vagyonátadó Bizottság határozatában foglaltakról. A vételárat a szerződő felek a használati jogra tekintettel állapították meg.
- [4] Az ingatlanügyi hatóság elutasította a II. rendű felperes által a használat jogának törlése iránt előterjesztett kérelmet. A Kaposvári Törvényszék ítéletével elutasította a jelen per II. rendű felperese által a határozat bírósági felülvizsgálata iránt előterjesztett keresetet. A Kúria a Kfv.III.37.745/2012/4. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [5] A II. rendű felperes a perbeli ingatlant a hasznélvezeti joga fenntartása mellett az I. rendű felperesnek ajándékozta. A tulajdonosváltást a földhivatal 2014. március 5-én jegyezte be az ingatlan-nyilvántartásba.
- [6] A Hivatalának jogutódja a Megyei Kormányhivatal, akinek használati jogát az elsőfokú bíróság az 5.P.20.327/2014/25. számú részítéletével törölte az ingatlan-nyilvántartásból.
- [7] A Járási Hivatal Járási Földhivatala határozatával - amelyet a Megyei Kormányhivatal határozata helybenhagyott - a Megyei TÁKISZ javára bejegyzett használat jogát törölte, egyben a használat jogát a alperes neve javára az eredeti bejegyzés ranghelyén jogutódlás címén bejegyezte az ingatlan-nyilvántartásba. A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 4.K.27.163/2015/8/II. számú ítéletével a jelen per felperesei által a határozat bírósági felülvizsgálata iránt előterjesztett keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában utalt arra, hogy a TÁKISZ jogutódként az ingatlanügyi hatóság határozatában megjelölt jogszabályok értelmében a alperes neve állapítható meg.
- [8] A Járási Hivatal a Megyei Kormányhivatal határozata folytán jogerőre emelkedett határozatával elutasította a felpereseknek az alperes neve használati jogának törlése iránti kérelmét.
- [9] A perbeli ingatlant az alperes birtokolja; az idegenforgalmi szezonban az ingatlanban az alkalmazottai nyaralnak.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [10] A felperesek módosított keresetükben kérték az alperes használati jogának az ingatlan-nyilvántartásból való törlését az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyvtv.) 62. § (1) bekezdés c) pontja alapján, és az alperes kötelezését, hogy az ingatlant adja a birtokukba.
- [11] Kereseti kérelmüket elsődlegesen az Övt. 40. § (7) bekezdésére alapították, amely a használat jogával terhelt ingatlan tulajdonos részére való visszaadását szabályozza. Álláspontjuk szerint vissza kell adni az ingatlant a tulajdonosának, ha az általuk hivatkozott jogszabályhely által meghatározott két feltétel közül az egyik teljesül. Azzal érveltek, hogy mivel a perbeli ingatlan nem szolgál államigazgatási feladat, illetve közszolgáltatás biztosítékaul, és az alperes nem a perbeli ingatlan használatával látja el államigazgatási feladatát, sem alapítani, sem bejegyeztetni nem lehetett volna a használat jogát, mivel már az alapításkor teljesült a visszaadás jogszabályi feltétele.
- [12] Másodlagosan arra hivatkoztak, hogy az ingatlanukat terhelő használatra az Övt. 40. § (6) bekezdése szerint alkalmazandó Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 165. § (1) bekezdése szerint a használat joga személyhez kötött dologi jog, amelyben nincs

helye jogutódlásnak. Előadták, hogy a régi Ptk. 165. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó régi Ptk. 157. § (4) bekezdése szerint a hasznélvezet korlátozott időre és legfeljebb a jogosult élete végéig állhat fenn, ezért a TÁKISZ megszűnésével a jog is megszűnt.

- [13] Harmadlagosan arra hivatkoztak, hogy a TÁKISZ 2001. január 1-jei megszűnése és az alperes 2014. november 13-i bejegyzési kérelme között az alperes használati jogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése elmaradt, így az velük szemben nem érvényesíthető a régi Ptk. 158. § (2) bekezdése alapján, amely szerint a hasznélvezetet az ingatlan-nyilvántartásba be kell jegyezni.
- [14] A fentieken kívül érveltek azzal is, hogy a TÁKISZ-t a területi államháztartási hivatalokról szóló 259/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet szüntette meg azzal, hogy jogutódja a Területi Államháztartási Hivatal, amely a kormányrendelet szerint nem jogi személy, ennek hiányában pedig jogutódlása kizárt.
- [15] Előadták, hogy az Államháztartási Hivatal 2001. június 27-én kelt alapító okirata csak 2015. november 13-án lett bejegyezve a törzskönyvi nyilvántartásba, a 2003. évi XXXVII. törvénnyel létrehozott Kincstár alapító okirata egyáltalán nem került nyilvántartásba vételre, ahogy nem szerepel a nyilvántartásban a 311/2006. (XII. 23.) Korm. rendelettel létrehozott alperesé sem. Érvelésük szerint ezek az államigazgatási szervek a nyilvántartásba vétellel jönnek létre, ezért hiába mondta ki jogszabály a jogképességüket, ha a bejegyzés elmaradása folytán nem minősültek jogi személynek, így jogutódlásuk vitatható.
- [16] A bejegyzés törlését kérték az Inyvtv. 62. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján is, mivel álláspontjuk szerint a használat jogának alapításakor nem álltak fenn az Övt. 40. § (2) bekezdésében írt feltételek. Okfejtésük szerint a régi Ptk. 200. § (2) bekezdésében foglaltak alapján jogszabályba és nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik az olyan jogalapítás, amikor a jogügyletre vonatkozó speciális jogszabály alapján a tulajdonos részére történő visszaadásnak és a használat joga törlésének lenne helye.
- [17] Hivatkoztak arra is, hogy a Hivatal nem volt jogosult a használat jogának a TÁKISZ részére történő átengedésére, az erre vonatkozó szerződés semmis.
- [18] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint ő a TÁKISZ jogutódja, a Vagyonátadó Bizottság határozatának megfelelően üdültetésre használja az ingatlant, ami az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: új Áht.) 2015. január 1-jétől hatályos 7. § (2) bekezdésében meghatározott alaptevékenység. Hivatkozott arra, hogy a perbeli ingatlanban történő üdültetéssel dolgozói rekreációját segíti elő, továbbá, hogy a felperesek a használat jogának ismeretében vásárolták meg a perbeli ingatlant.

Az első- és másodfokú ítélet

- [19] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.
- [20] Megállapította, hogy az ingatlan az Övt. alapján került a Megyei Önkormányzat tulajdonába a Megyei Vagyonátadó Bizottság határozatával, amely a használat jogának alapításával az alperes vonatkozásában a dolgozói létszámhoz viszonyított elhelyezési, üdülési feltételeket kívánta biztosítani. Kifejtette, hogy a határozatban foglalt célok megvalósultak, mivel az alperes a mai napig a dolgozói üdültetésére használja az ingatlant, amivel államigazgatási feladatot lát el. Ezért úgy foglalt állást, hogy a Vagyonátadó Bizottság határozata nem ütközik jogszabályba és nyilvánvalóan a jóerkölcsbe sem, a használati jog törlésének, illetve az ingatlan tulajdonos részére történő visszaadásának az Övt. 40. § (7) bekezdése alapján nincs helye.
- [21] Érvelése szerint az alperes használati joga nem a régi Ptk. 165. § (1) és (2) bekezdésében és 158. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul, a használat joga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését az Inyvtv. 2. § (2) bekezdése alapján az Övt. rendelte el, ezért a felperesek másodlagos hivatkozása is alaptalan.
- [22] A területi államháztartási hivatalokról szóló 259/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet 7. §-a, az

államháztartás működési rendjéről szóló 89/2003. (VI. 25.) Korm. rendelet 108. §-a, a alperesről szóló 311/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése, továbbá az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény, valamint az alperes Részvénytársaságra és az Államháztartási Hivatalra vonatkozó egyéb törvényi rendelkezések módosításáról szóló 2003. évi XXXVII. törvény 18/A. § (4) bekezdése rendelkezéseit idézve megállapította, hogy az alperes a TÁKISZ intézményi jogutódja.

- [23] Kifejtette, hogy a 259/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet nem mondta ki a Területi Államháztartási Hivatal jogképességének hiányát, ezzel szemben az 1. § (2) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a hivatal a Pénzügyminiszter felügyelete alatt működő, önállóan gazdálkodó költségvetési szerv, a 4.§ értelmében vállalkozási tevékenységet is végezhet. Következtetése szerint mindez arra mutat, hogy a Területi Államháztartási Hivatalnak jogképessége volt.
- [24] Utalt arra, hogy a TÁKISZ használati joga az ingatlan-nyilvántartásba annak alapításától kezdődően mindvégig be volt jegyezve, majd az alperes használati joga ennek ranghelyén került bejegyzésre.
- [25] Mindezek alapján megállapította, hogy a használat alperes javára bejegyzett joga törlésének az Inyvt. 62. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont és c) pontjában foglalt feltételei nem állnak fenn, mert az alperesnek ez a joga nem szűnt meg és nem is érvénytelen.
- [26] Mivel a használat jogának törlésére irányuló keresetet alaptalannak találta, megállapította, hogy az alperes jogosult az ingatlan használatára, ezért a felperesek birtokba adás iránti kereseti kérelme sem alapos.
- [27] Utalt továbbá arra is, hogy a Hivatalának a használat jogáról történt lemondása a jogutód javára bejegyzett jog törlésére figyelemmel a perben nem volt releváns. Kiemelte, hogy mindezzel az alperes a teljes ingatlan használatára egyedül vált jogosulttá.
- [28] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság - a Kúria Pfv.I.22.370/2017/8. számú hatályon kívül helyező végzése folytán megismételt eljárásban - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [29] Megállapította, hogy - a Kúria végzésében foglaltak szerint - az Övt. 40. § (7) bekezdésében foglalt visszaadási kötelezettség feltételei nem állnak fenn, ha az alperes a használat jogával terhelt ingatlanban az Övt. 40. § (2) bekezdésében rögzített két feladat közül bármelyiket ellátja. Egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt megállapítással, miszerint a Vagyonátadó Bizottság - a vagylagos feltételek közül a hivatkozott jogszabályhely első fordulatanak megfelelően - államigazgatási feladat teljesítéséhez adta az ingatlant az alperes használatába, majd jogszabály az alaptevékenység- jelleget is kimondta. Rámutatott, hogy az alperes használatának jogalapját az Övt. 40. § (2) bekezdése teremtette meg. A törvény a régi Ptk. rendelkezéseire képest speciális szabályokat tartalmazott, ezért szerint nem állnak fenn az Övt. 40. § (7) bekezdésében foglalt visszaadási kötelezettség feltételei.
- [30] Kifejtette, hogy a tulajdoni lapra bejegyzett ingyenes használati jog nem a régi Ptk. 165. § (1) és (2) bekezdésében, illetve a 157. § (4) bekezdésében foglaltakon alapul, és nem azonos az Inyvt. végrehajtására kiadott 109/1999. (XII. 29.) Fvm. rendelet 13. §-ában szabályozott közérdekű használati joggal sem. Megállapította, hogy TÁKISZ a jogszabály erejénél fogva többszöri átalakuláson ment át, a jogutódlást jogszabály mondta ki. Álláspontja szerint az államigazgatási feladat változatlan fennmaradása nem vonta maga után a használat jogának megszűnését, a vagyontárgy visszaadási kötelezettségét nem teremtette meg, az államigazgatási feladatot ellátó jogutód vált a használatra jogosulttá.
- [31] Érvelése szerint a használati jog alapítása külön jogszabály rendelkezése alapján történt, a jogutódlás jogszabály erejénél fogva következett be, ezért az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés ennek megfelelő aktualizálása külön törvényi rendelkezés hiányában az alperes használati jogát nem érintette.
- [32] Osztotta az elsőfokú bíróságnak a Területi Államháztartási Hivatal jogképességével kapcsolatban elfoglalt álláspontját. Elfogadta az elsőfokú bíróságnak azt az okfejtését, amely szerint az alperes

intézményi jogutódja a TÁKISZ-nak. Kiemelte, hogy a TÁKISZ használati joga az ingatlan-nyilvántartásba mindvégig be volt jegyezve, a felperesek ennek ismeretében vásárolták meg az ingatlant.

- [33] A Kúria végzésében foglaltakra utalva megállapította, hogy a felperesek a felülvizsgálati eljárásban a Vagyonátadó Bizottság határozatának jóerkölcsbe ütközésével kapcsolatos érvelésüket nem tartották fenn, ezért az nem képezte a megismételt másodfokú eljárás tárgyát.
- [34] Megismételte a Kúria végzésében kifejtetteket, ami szerint a Hivatala jogutódja a perben félként már nem szerepel, ezért a használat jogáról lemondó nyilatkozat érvényességének kérdésében az egyik érintett fél perben nem állása nélkül nem lehet állást foglalni, erre nincs eljárásjogi lehetőség. A jogvita érdemi elbírálása szempontjából ennek a kérdésnek azért nem tulajdonított jelentőséget, mert a felperesek keresete az alperes használati jogának törlésére és nem a korlátozására irányult.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [35] A jogerős ítélet ellen a felperesek éltek felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték arra hivatkozással, hogy a másodfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 221.§ (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét, mert nem indokolta meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésükben felhozott jogi érvek miért nem megalapozottak.
- [36] Álláspontjuk szerint a jogerős ítélet anyagi jogszabályt is sért, mert a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az üdültetés csak az új Áht. 2015. január 1. napjától hatályos 7. § (2) bekezdése alapján vált alaptevékenységgé, ezért az ezt megelőző időszakban az Övt. 40. § (7) bekezdése alapján az ingatlant vissza kellett volna adni a tulajdonos részére.
- [37] Hivatkoztak arra is, hogy a jogerős ítélet sérti az Övt. 40. § (6) bekezdését, továbbá a régi Ptk. 165. § (1) bekezdését és 157. § (4) bekezdését. Előadták, hogy a másodfokú bíróság is megállapította, hogy az Övt. 40. § (6) bekezdése értelmében a használatra a törvényben nem szabályozott kérdésekben a régi Ptk. hasznélvezetre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni; ennek ellenére a régi Ptk. 165. § (1) és (2) bekezdésben, továbbá a régi Ptk. 157. § (4) bekezdésben foglalt rendelkezéseket nem alkalmazta, és nem állapította meg, hogy személyhez kötődő dologi jogokban nincs jogutódlás. Véleményük szerint az ítélet 9. oldal 3. mondata nyelvtanilag hibás, abban a bíróság gondolatokat ugrott át, vélhetően indokolások maradtak ki, mire olyan következtetésre jutott, hogy azért nem keletkezik visszaadási kötelezettség, mert a jogutódlást jogszabály mondta ki. Ezzel összefüggésben sérelmezték, hogy a másodfokú bíróság annak azonban nem adta jogi indokolását, hogy mi alapján különböztet meg egyes jogutódlásokat, amikor a jogszabály semmiféle jogutódlást nem enged.
- [38] Érvelésük szerint az Övt. 40. § (6) bekezdését, továbbá a régi Ptk. 158. § (1) bekezdését sérti a másodfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a bejegyzéssel létrejövő személyhez kötődő dologi jog az ingatlan-nyilvántartásba nem bejegyzett jogutódok jogutódlásai által is fennmarad.
- [39] Előadták, hogy a alperes törzskönyvi nyilvántartásba való bejegyzése több alkalommal elmaradt, „éveket késett”. Álláspontjuk szerint ez az új Áht. 105. § (1) bekezdése alapján - amely szerint a költségvetési szerv a törzskönyvi nyilvántartásba való bejegyzéssel jön létre - azt jelenti, hogy jogalanyisággal nem rendelkezett.
- [40] Hivatkoztak arra is, hogy a TÁKISZ jogutódja a 259/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet értelmében a Területi Államháztartási Hivatal, amely azonban nem jogi személy. Érvelésük szerint tévesen hivatkoztak arra a másodfokú bíróság, hogy a jogutód jogképességére utal az, hogy vállalkozási tevékenységet végezhet.
- [41] Sérelmezték, hogy a másodfokú bíróság nem vezette le az általa hivatkozott intézményi jogutódlás folyamatát.

[42] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[43] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[44] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a másodfokú bíróság megsértette a régi Pp. 221.§ (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét. A Kúria álláspontja szerint a felperesek hivatkozása nem megalapozott, mert a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, ítéletének indokolása a régi Pp. 221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartalmazza a megállapított tényállást és azokra a jogszabályokra való hivatkozást, melyeken az ítélete alapszik. Bár az ítélet felülvizsgálati kérelemben hivatkozott mondata valóban nem koherens, a határozat olyan hibában nem szenved, aminek az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása lenne [rég. Pp. 275. § (3) bekezdés].

[45] A jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt anyagi jogi szabályokat sem.

[46] A Kúria rámutat, hogy a használat jogát a Megyei Vagyonátadó Bizottság hatósági határozattal alapította. A 63/1990. (X. 4.) Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése értelmében a vagyonátadó bizottságok eljárására az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló törvény volt alkalmazandó, a vagyonátadó bizottságok határozata ellen államigazgatási úton jogorvoslatnak volt helye, a felettes szerv határozata pedig bíróság által felülvizsgálható volt. A használat joga alapításának a jogszerűsége a jelen perben nem vitatható, mert a határozat felülvizsgálatára a polgári bíróságnak nincs hatásköre.

[47] Helyesen foglalt állást az első- és másodfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a használat joga nem szűnt meg a TÁKISZ megszűnésével, mert az Övt. 40. § (2) bekezdése alapján alapított használati jog nem személyhez kötődő dologi jog, a jogosult személyében jogutódlásnak helye van az alábbiakban kifejtettek szerint:

[48] Az Övt. 40. § (6) bekezdése értelmében a törvény 40. § (2) bekezdése alapján alapított használati jogra a régi Ptk. hasznélvezetre vonatkozó rendelkezéseit kizárólag az Övt. által nem szabályozott kérdésekben kell alkalmazni. Az utaló szabály folytán alkalmazandó régi Ptk. 159. § (4) bekezdése szerint a használati joggal terhelt dolgot a használó e jogának megszűnésekor köteles visszaadni a tulajdonos részére. Az Övt. 40. § (7) bekezdése - a régi Ptk.-tól eltérően - szabályozza a használat jogának megszűnését azáltal, hogy a használat jogával terhelt dolog visszaadására vonatkozó speciális szabályokat tartalmaz, amikor kimondja, hogy a vagyont a tulajdonos részére vissza kell adni, ha megszűnik az a közszolgáltatás, illetve államigazgatási feladat, amelynek ellátásához biztosítékul szolgált, vagy ha az önkormányzat, az állami szerv nem az adott vagyon használatával látja el a közszolgáltatást, illetve az államigazgatási feladatot. Az Övt. mint lex specialis tehát a visszaadási kötelezettséget - és ezzel a használat jogának megszűnését - a régi Ptk.-tól eltérően nem a használat jogának jogosultja megszűnéséhez, hanem a közszolgáltatás vagy államigazgatási feladat megszűnéséhez, ellátásában bekövetkezett változáshoz köti, ezáltal kizárva a régi Ptk. 157. § (4) bekezdésében foglalt alkalmazását. Ezért nem bizonyult alaposnak a felperesek érvelése, amely szerint az ingatlant terhelő használat joga megszűnt a Megyei TÁKISZ megszűnésével és az a jogutódra nem szállhatott át.

[49] Helyes volt az első- és a másodfokú bíróság által elfoglalt álláspont abban a kérdésben is, hogy a visszaadási kötelezettség Övt. 40. § (7) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn. A Vagyonátadó Bizottság határozata értelmében a használat joga alapításának célja a TÁKISZ tekintetében a dolgozói létszámhoz viszonyított elhelyezési, üdülési feltételek biztosítása volt. Az alperes azóta folyamatosan alkalmazottai üdültetését biztosítja az ingatlanban. Az új Áht. 2015. évi módosítását megelőzően hatályos 7. § (1) bekezdése a közigazgatási szerv alaptevékenységének minősítette a szakmai alapfeladatokon kívül a (3) bekezdés szerinti, szabad kapacitásai hasznosítása útján, nem kötelezően és nem haszonszerzés céljából végzett tevékenységet, amely körbe az

üdültetés is beleértendő. A fentiekből az a következtetés adódik, hogy jogszabály a nélkül, hogy azt tételes szabály kimondta volna, nem zárta ki a dolgozók üdültetésének államigazgatási feladatként való ellátását.

- [50] A felperesek ingatlanát terhelő használat joga az ingatlan-nyilvántartásba az Övt. 40. § (6) bekezdésében foglaltaknak megfelelően bejegyzésre került. A már bejegyzett jog jogosultjának személyében a jogutódlásra tekintettel bekövetkezett változás átvezetése nem a jog ismételt bejegyzését jelenti, ezért a jogerős ítélet nem ütközik az Övt. 40. § (6) bekezdésének és a régi Ptk. 158. § (2) bekezdésének rendelkezésébe. Az ingatlanügyi hatóság jogerős, bíróság által felülvizsgált határozatával a használat jogának jogosultjaként az alperest jegyezte be, ezért a jogosult személyét a felperesek többé nem tehetik vitássá.
- [51] A TÁKISZ jogutódlásával kapcsolatban rámutat a Kúria az alábbiakra.
- [52] Miként arra a felperesek is hivatkoztak, a területi államháztartási hivatalokról szóló 259/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet hozta létre a Területi Államháztartási Hivatalokat (TÁH) mint a Pénzügyminisztérium felügyelete alatt működő, önállóan gazdálkodó központi költségvetési szerveket. A kormányrendelet 6. § (1) bekezdése kimondta, hogy a TÁH a TÁKISZ jogutódja.
- [53] Az Államháztartási Hivatalról és a területi államháztartási hivatalok átszervezéséről szóló 322/2001. (XII. 29.) Korm. rendelet a területi államháztartási hivatalokat a 2001. évi L. törvénnyel módosított az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: régi Áht.) 18/A. § szerint létrehozott Államháztartási Hivatal (ÁHH) területi szerveivé szervezte át; az 5. § (1) bekezdésében kimondta, hogy a TÁH-ok az ÁHH részben önállóan gazdálkodó, részjogkörű központi költségvetési szervei.
- [54] A fent hivatkozott két kormányrendelet valóban nem tartalmaz rendelkezést a TÁH jogképességét illetően, ennek ellenére nem csupán az önálló gazdálkodásból és a vállalkozási tevékenység végzésére való jogosultságból következik a jogképességük. Mindkét kormányrendelet kimondja, hogy a TÁH költségvetési szerv. A régi Ptk. 36. § (1) bekezdése a költségvetési szerveket jogi személyiséggel ruházta fel, a TÁH jogképessége tehát a régi Ptk. rendelkezésein alapult. Ezért alaptalan volt a felperesek felülvizsgálati kérelemben kifejtett álláspontja, miszerint a Területi Államháztartási Hivatal jogszabály nem minősítette jogi személynek.
- [55] A régi Áht. 2003. június 8. napjáig hatályos 88. § (5) bekezdése a jogszabály által alapított költségvetési szervek tekintetében nem kötötte a szerv létrejöttét a nyilvántartásba történő bejegyzéshez. Az Államháztartási Hivatal - figyelemmel arra, hogy alapításáról jogszabály rendelkezett - a nyilvántartásba történő bejegyzés nélkül is létrejött, majd a Magyar Köztársaság 2003. évi költségvetéséről szóló 2002. évi LXII. törvény 117. § (1) bekezdés utolsó mondata értelmében elnevezése 2003. június 30. napjával alperes nevera változott.
- [56] A régi Áht. 2003. június 30. napjától 2006. december 31. napjáig hatályos 18/A. § (4) bekezdése kimondta, hogy a alperes a Területi Államháztartási Hivatalok jogutódja. A Területi Államháztartási Hivatal - és ekként a TÁKISZ - jogutódja tehát a alperes, és nem annak központi vagy területi szerve, ezért nincs jelentősége annak, hogy azok jogképességgel rendelkeztek-e.
- [57] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül rendelkezett a felperesek keresetének elutasításáról, ezért a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdésében foglaltak szerint hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [58] A felperesek felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében a megfizetett felülvizsgálati illetéket viselni tartoznak. Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban ismert költsége nem merült fel, ezért arról nem kellett határozni.
- [59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta

el.

Budapest, 2020. április 1.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Pap Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Kiss Gábor s. k. bíró